

det væsentligste Argument er dog, at Indenrigsministeren slet ikke veed, hvilke Dele af en Egn det er, som skulle have det yderligere Paalæg, naar Jernbanens Retning endnu ikke er endelig bestemt. Naar de ærede Herrer have meent, at man kunde udsætte den hele Sag til næste Aar, saa vil jeg dog rigtignok meget fraraade at gjøre dette, idet jeg troer, at det vil være det Samme som at tilveiebringe en Stilstand paa ligesaa lang Tid i de forberedende Arbejder i Anledning af de nye Jernbaner. Men dertil kommer, at det ingenlunde staaer klart, at man til næste Aar vil kunne komme synderlig videre end iaar. Naar man nemlig har talt om, at man, indtil vi næste Gang komme sammen, kunde have anstillet de grundige Undersøgelser, der nu skulde mangle, saa skal jeg, der dog har seet Noget ind i denne Sag, tillade mig at udtale, at det neppe nogensinde vil blive Rigsdagen muligt at opstille en eensartet Regel for de forskjellige Egnes Bidrag uden en Uigning paa hver enkelt Egn, ja, næsten paa hver enkelt Eiendom hele Sylland og Jyen over, men dette er en Dpagave, som hverken Regjeringen eller Rigsdagen ret vel kan paatage sig. Der maa derfor gives en almindelig Regel, men ved en saadan vil det, i Tilfælde som de heromhandlede, hvor Ulighederne ere saa overordentlig store, være umuligt at træffe den fulde Retfærdighed. Jeg tillader mig derfor at anbefale, at man nu be-roliger sig ved at have gjort sit Bedste for at skaffe nogenlunde Retfærdighed tilstede og vedtager Loven, for at ikke de forberedende Arbejder i Anledning af de Jernbaneanlæg, for hvilke den dog er en Forudsætning, skulle blive standsede. Det er jo ogsaa for at undgaae dette, at den høitærede Indenrigsminister ønsker Loven færdig nu, og at Thinget hidtil med Beredvillighed er gaaet ind paa den. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

N. Andersen: Det er fuldkommen rigtigt, som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at der ikke er stillet Forslag om at forandre Tidsfristen for Indgivelse af Begjæringer om Nedsættelse; men jeg seer ikke, at det at indgive Begjæringer om Nedsættelse

staaer i nogen Forbindelse med det, at Ministeren indhenter Erklæringer med Hensyn til Forhøielser, og jeg seer endnu mindre, at det, saaledes som den ærede Ordfører meente, er nødvendigt, at Ministeren maa have samlet alle Indstillinger om Nedsættelse, førend han kan foretage noget Skridt til Forhøielse af Bidragene. Thi hvad i al Verden er der til Hinder for, at Ministeren, saasnart Loven er stadfæstet, kan foretage Skridt til at faae oplyst, hvilke de Egne ere, der maae antages fortrinnsvis at have Fordeel af Jernbaneanlægene? Det er Noget, der godt kan skee samtidigt med Indgivelsen af de omtalte Begjæringer. Det vil jo naturligtvis stille sig saaledes, at det bliver Ministeren, der har at tage Initiativet til Forhøielser, da det jo ikke er at vente, at de locale Autoriteter af sig selv ville gjøre Skridt i denne Retning, hvorimod de, naar Ministeren forlanger visse bestemte Dphlyninger af dem, ikke kunne undlade at give disse. De kunne maastee trække Tiden ud over den Frist, der er sat for Indgivelsen af Begjæringer om Nedsættelse, og derfor gaaer det ikke an at bestemme nogen Tidsfrist for Indgivelsen af Dphlyninger, som Indenrigsministeren maatte have forlangt. Det er Noget, som Forslagsstillerne indsaae, da vi stillede Forslaget, og derfor have vi affattet det saaledes, som det foreligger. Men det væsentligste Argument, som den ærede Ordfører fremsatte mod vort Forslag, var, at dets Bestemmelser ikke kunde komme til Anvendelse overalt. Det er Noget, som jeg ogsaa fremhævede, da jeg første Gang havde Ordet idag, idet jeg udtalte, at det neppe vilde kunne komme til Anvendelse i de Dele af Sylland, hvor Jernbanerne endnu ikke ere anlagte. Men naar nu dette er saa, hvad Ulykke er der saa dog i, at Bestemmelsen kommer til Anvendelse der, hvor Jernbaneanlægene ere fuldt udviklede? Det kan jo dog ikke komme de andre Egne til Skade. Jeg seer altsaa heller ikke, at Endringsforslagets Anvendelse i saa Henseende kan have nogen skadelig Følge; thi Forholdet bliver kun det, at paa de Steder, hvor Jernbanerne allerede ere anlagte og ere i Drift, kommer Forslagets Bestemmelse til Anvendelse, men derimod ikke, hvor dette ikke er Tilfældet. Den ærede Indenrigsmini-